

Sedria vôbec neodôvodnila to, že z hore uvedenej troj mesačnej doby zatýmnej a vyšetrovacej väzby ona prečo započítala len dva mesiace do trestu na slobode.

Dľa § 94 Trz — v znení článku IV. zákona zo dňa 18. decembra 1919, č. 1. Sb. zák. a nar. — zatýmne zadržanie a vyšetrovací väzba, ktoré odsúdený vytrpel pred vyhlásením rozsudku I. stolice, majú započítané byť do trestu na slobode pokiaľ ich odsúdený zavinil. V smysle tohoto zákona celá doba zatýmnej a vyšetrovacej väzby musí byť započítaná do trestu na slobode, a len tá doba nemôže byť započítaná do trestu na slobode, ktorú odsúdený zavinil.

Vinou odsúdeného zapríčinená je na príklad tá doba vyšetrovacej väzby, ktorú odsúdený zavinil tým že predstieral choromyslnosť, alebo zlomyseľne odvolával sa na svedka k jehož predvolaniu dlhšia doba bola potrebná.

Ponevác v tomto prípade nie sú tu také okolnosti, z ktorých by bolo možno uzatvárať, že obžalovaný zavinil čiastku zatýmnej a vyšetrovacej väzby, a také sedria ani nezistila, preto sedria len porušením zákona nepočítala celú dobu zatýmnej a vyšetrovacej väzby do trestu na slobode odsúdenému.

Najvyšší súd preto — vyhovujúc opravnému prostriedku generálnej prokuratúry — v smysle odst. 4. § 442 Trpp. vyslovil, že sedria porušila zákon. Súčasne ponevác obžalovaný porušením zákona bol odsúdený Najvyšší súd v smysle posledného odst. § 442 Trpp. zrušil tú čiastku rozsudku sedrie, ktorá sa vzťahuje na započítanie vyšetrovacej väzby do trestu na slobode, a vpočítal do tohoto celú dobu zatýmnej a vyšetrovacej väzby, ktorú odsúdený vytrpel.

(Rozsudok zo dňa 9. decembra 1920, čís. Kr. III. 260-20-4.)

Dr. Al. Hellbrandt

Zásadní rozhodnutí nejvyš. voj. soudu v Praze.

K § 127. v. tr. z.

Je-li uvalení vazby opatřením povšechného rázu s hlediska § 171: 2., 3. a 4. v tr. ř. a nikoliv opatřením rázu zvláštního vyvolaným chováním obviněného v průběhu vyšetřování, tedy nikoliv opatřením zaviněným obviněným samým — dlužno ve smyslu § 127. v. tr. z. dle znění upraveného zákonem ze dne 14. října 1919, č. 556. sb. z. a n., ježto obviněný vazby sám nezavinil resp. pokud jí sám nezavinil, celou vazbu započítati do trestu.

Nejvyšší vojenský soud vyhověl odvolání F. K. proti rozsudku divisiního soudu v O., kterým obžalovaný F. K. uznán byl vinným zločinem podvodu dle §§. 502. a 504: a v. tr. z. a odsouzen se započítáním dvou měsíců nezaviněné vazby do trestu.

Pokud se odpíralo rozsudku z důvodů nesprávného užití § 127. v. tr. z. se **vyhovělo**, rozsudek ve výroku o započtení vazby do trestu se zrušil a započítal se obžalovanému F. K. do trestu jemu **naříkaným** rozsudkem přiznanému ve smyslu § 127. v. tr. z. a zákona ze dne 14. února do 29. května 1920 ve vazbě ztrávenou.

Důvody.

Soud nalézací vpočítal obžalovanému do trestu z vyšetřovací vazby, trvavší od 14. února do 29. května 1920 toliko 2 měsíce a odůvodňuje toto omezené užití předpisů § 127 v. tr. z. a novely tím, že obžalovaný prý hlavně sám desercí a útekem přes hranice svou vazbu zavinil a že tedy do trestu mohly být vpočteny jen dva měsíce nezaviněné vazby vyšetřovací.

Proti takovému užití § 127 v. tr. z. obrací se dvolání.

Poukazuje, že vazba trvala asi 4 měsíce, že obžalovaný se kajícíně přiznal, dobrovolným návratem provedení trestního řízení umožnil, míní odvolatel, že nebylo nejmenších důvodů k uvalení vazby, neboť nebezpečí útěku a opakování vzhledem k chování se obžalovaného před činem a po činu bylo takové, že vazba nemusela být uvalena.

Nebyla-li pak vazba z osobních důvodů uvalena, nýbrž z důvodů služebních, pak prý bylo nutno celou tuto celou vazbu do trestu započítati. Že se tak nestalo, byl porušen zákon v § 127. v. tr. z.

Odvolání dlužno dáti za pravdu.

Vazba vyšetřovací byla na obžalovaného uvalena, jak z rozhodnutí vojenského prokurátura na jevo jde, na základě § 171, bod 2., 3. a 4. tr. ř. a byla po ukončeném vyšetřování dle § 182 v. tr. ř. zrušena. Bylo tedy uvalení vazby opatřením povšechného rázu s hlediska § 171, bod 2., 3. a 4. v. tr. ř. a nikoli opatřením rázu zvláštního, vyvolaným chováním obviněného v průběhu vyšetřování jinými slovy opatřením jím zaviněným.

Ježto § 127 v. tr. z. dle znění upraveného zákonem ze dne 14. října 1919, č. 556 sbírka zákonů a nařízení stanoví, že vazbu jest započísti do trestu, pokud jí obžalovaný sám nezavinil, bylo z důvodů v předešlém odstavci uvedeného, obžalovanému celou vazbu započítati do trestu.

Odvolání bylo v tomto kuse ve smyslu § 354 v. tr. ř. vyhověti a jak ve výroku shora uvedeno, naléztí.

Rozhodnutí ze dne 19./I. 1921, č. P. 564/20.